

עליהו רוח מסאבא, ולא יסתאבון. אמור אל הפהנים, (ויקרא כ"א) רבי יצחק אמר, אמור אל הפהנים, בלחישו. כמה דכל עובדיהון דכהני בלחישו, כן אמירה דלהון בלחישו. אמור ואמרת: זמנא חד, ותרין זמנין, לאזהרא להו על קדושיהו, בגין דלא יסתאבון. דמאן דמשמש באתר קדישא, בעיא דישתבח קדישא בכלא. לנפש לא יטמא, כמה דאוקימנא, דגופא בלא רוח, מסאבא הוא, ושארי עליה רוח מסאבא. דהא תיאובתא דרוחי מסאבי לגבי גופיהון דישראל איהו, בגין דאתרק מנייהו רוחא קדישא, ובמנא דקודשא, אתיין לאתחברא. וכהני דאינון קדישין, קדושתא על קדושתא, לא בעיין לאסתאבא כלל, בגין דכתיב, (במדבר ו) פי נזר אלהיו על ראשו. וכתיב פי שמן משחת אלהיו עליו אני יי'.

והוא כגוונא דלעילא קאים לתתא, דכתיב, (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שירד על פי מדותיו. הפסוק הזה בארנו. אבל כשמן הטוב על הראש, זהו שמן משחת קדש העליון, ששופע ויוצא ממקום הנקר העמק של הכל. דבר אחר, ששופע ויוצא מראש של כל הראשים, הנסתר של כל הנסתרים. על הראש, ודאי על הראש, ראשו של אדם הראשון. ירד על הזקן - זה הזקן הנקבד, כמו שבארנו. זקן אהרן - זה הפה הגדול שלמעלה, והרי פרשוה. ואותו שמן ירד על פי מדותיו, שמאותן המדות שופע ויוצא ויורד לתחתונים. וכמו זה שופע ומתעטר הפהן התחתון כשמן משחה למטה.

הפסוק הזה אין ראשו סופו, ואין סופו ראשו. כתיב אמר אל

והוא כגוונא דלעילא קאים לתתא, דכתיב, (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שירד על פי מדותיו, האי קרא אוקמוה, אבל כשמן הטוב על הראש, דא משח רבות קדישא עלאה, דנגיד ונפיק מאתר דנהרא עמיקא דכלא. דבר אחר, דנגיד ונפיק מרישא דכל רישין, סתימא דכל סתימין. על הראש, על הראש ודאי, רישא דאדם קדמאה.

יורד על הזקן, דא דיקנא יקרא, כמה דאוקמוה. זקן אהרן, דא פהן גדול דלעילא, והא אוקמוה. והוא שמן, (ד"ט פ"ט) יורד על פי מדותיו, דמאינון משיחן, נגיד ונפיק ונחית לתתאי, וכגוונא דא נגיד ואתעטר כהנא תתאה, במשח רבות לתתא. האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולאו סיפיה